

nævnt, falder ind under Skruebrækkerbe- grebet. Hvis det nemlig gør det, mener jeg, at denne Skruebrækker trænger til Samfundets Beskyttelse mod de Kammerater, som ikke vil tillade ham at bestille saa meget, som han kan, og som han vil, for at komme fremad og skabe gode Vilkaar for sig selv, sin Hustru og sine Børn.

Det ærede Medlem mente, at vi fra vor Side vilde have sat en personlig Forfølgelse i Gang overfor Arbejderne. Nej, det er ganske urigtigt, men derimod ved det ærede Medlem jo — det kan han læse sig til i den socialdemokratiske Presse, og jeg har tidligere haft Lejlighed til i dette høje Ting at fremføre Eksempler derpaa —, hvordan man fra Organisationens Side hensynsløst har forfulgt Enkeltmand paa en Maade, som var yderst utiltalende og ubillig, fordi vedkommende ikke vilde ind i den Organisation, som man nu en Gang ønskede ham ind i.

Jeg tror, at jeg med disse Bemærkninger kan forlade det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, og jeg har heller ikke meget mere at sige til det ærede Medlem Hr. Henriksen.

I Slutningen af sit Foredrag var det ærede Medlem Hr. Henriksen inde paa en Omtale af den faste Voldgiftsret og den Beskyttelse, som den faste Voldgiftsret yder for visse Aftaler — det samme var for øvrigt det ærede Medlem Hr. Holstein inde paa. Jeg maa henvise begge de ærede Medlemmer til omhyggeligt at læse de Bemærkninger, som findes til §§ 4 og 5. Der staar her:

„Paa det særlige Omraade, hvor vor Lovgivning i Forvejen har tillagt en Gruppe af kollektive Aftaler en vis Retsgyldighed i Arbejdsfredens Interesse, bør nærværende Lovgivning selvfølgelig ikke gribe ind. Derimod rammer § 3 enhver Art af Boykotning, være sig af Arbejdsgivere eller Arbejdere paa *Arbejdsstridens* Omraade.“

Dette forekommer mig at være ganske klart. Og saa føjes der til: „Organisationerne og de kollektive Aftaler maa søge deres Tilslutning i Livet ad den fredelige Over- talelses og Agitations Vej og gennem den begrænsede Retsbeskyttelse, som de kan opnaa gennem den faste Voldgiftsret, men bør afholde sig fra enhver Art af Selvtægt.“

Det ærede Medlem Hr. Rode ønskede, at der skulde ske en Sondring mellem de

gavnlige og de skadelige kollektive Aftaler. Ja, hvis det var muligt paa Forhaand at foretage en saadan Sondring, kunde det i og for sig være tiltalende, men det tror jeg ikke lader sig gøre, og derfor er det, vi fra vor Side mener, det maa blive Domstolens Sag at skønne over, hvorvidt en Aftale er gavnlig eller skadelig. I det hele taget har ærede Medlemmer jo Ret, naar de siger, at Lovforslaget ikke gaar i Enkeltheder; nej, det lægger Grundprincippet frem, og saa bliver det Domstolens Sag at træffe Afgørelser i de enkelte Tilfælde. Det er da muligt, at man en Gang i Fremtiden paa Grundlag af dette Princip og paa Grundlag af den Praksis, som, hvis Lovforslaget bliver til Lov, vil fremgaa af en Række Domstolsafgørelser, kan komme til en mere detaljeret Lovgivning paa dette Omraade. I Øjeblikket tror jeg, det vil blive meget vanskeligt, og det er derfor, vi har holdt det hele saa enkelt, som det er sket.

Det ærede Medlem Hr. Rode var ogsaa inde paa at omtale Monopoler og fremhævede, at der var Monopoler, som i Virkeligheden maatte siges nærmest at være gavnlige for Samfundet — Samfundet gav jo selv gennem Koncessioner Monopol paa visse Virksomheder. Det er fuldstændig rigtigt, men det er jo ikke Monopoler af den Art, Lovforslaget tager Sigte paa, men derimod Monopoldannelser — det være sig af pris- mæssig eller produktionsmæssig Art —, som har til Formaal at udbytte Samfundet eller Forbrugerne. Det forekommer mig ganske enkelt og ligetil. Endvidere var det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa inde paa, at det var umuligt at ramme alle Former for Boykotning, og det samme er for øvrigt fremhævet fra anden Side. Jeg skal villigt erkende, at der er mange Tilfælde af Boykotning, det ikke bliver muligt at ramme gennem en saadan Lov, men det skulde dog ikke afholde os fra at forsøge at ramme den mest ondartede Form derfor, og det forekommer mig, at man kan, hvis man vedtager en Bestemmelse som den i Lovforsla- gets § 3. Det er i øvrigt et Forhold, som gør sig gældende indenfor alle Omraader i Samfundet; man rammer utvivlsoomt heller ikke alle, som gør sig skyldige i Tyveri eller andre Forseelser, men det hindrer ikke, at vi alligevel har Bestemmelser overfor Folk, der begaar den Slags Forseelser. I